

ECLIPSOUL DELIQUIJUJAM

Şubat 2026
1.sayı

İSTİKLAL MARŞI

Korkma, sözmez bu şafaklarda yüzen al
sancak;
Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son
ocak.
O benim milletimin yıldızıdır, parlayacak;
O benimdir, o benim milletimindir ancak.

Çatma, kurban olayım çehreni ey nazlı hilâl!
Kahraman ırkıma bir gül... ne bu şiddet bu
celâl?
Sana olmaz dökülen kanlarımız sonra helâl,
Hakkıdır, Hakk'a tapan, milletimin istiklâl.

Ben ezelden beridir hür yaşadım, hür yaşarım.
Hangi çılgın bana zincir vuracakmış? Şaşarım!
Kükremiş sel gibiym; bendimi çığner, aşarım;
Yırtarım dağları, enginlere sığmam, taşarım.

Garb'ın âfâkını sarmışsa çelik zırhlı duvar;
Benim iman dolu göğsüm gibi serhaddim var.
Uluslararası! Nasıl böyle bir îmâni boğar,
"Medeniyet!" dediğin tek dişi kalmış canavar?

Arkadaş! Yurduma alçakları uğratma sakın;
Siper et gövdeni, dursun bu hayâsızca akın.
Doğacaktır sana va'dettiği günler Hakk'ın...
Kim bilir, belki yarın... belki yarından da yakın.

Bastiğın yerleri "toprak!" diyerek geçme,
tanı!
Düşün altındaki binlerce kefensiz yatanı.
Sen şehîd oğlusun, incitme, yazıkta atanı;
Verme, dünyâları alsan da, bu cennet vatanı.

Kim bu cennet vatanın uğruna olmaz ki fedâ?
Şühedâ fışkıracak, toprağı sıksan şühedâ!
Cânı, cânâni, bütün varımı alsın da Hudâ,
Etmesin tek vatanımdan beni dünyâda cûdâ

Ruhumun senden, İlâhî, şudur ancak emeli:
Değmesin ma'bedimin göğsüne nâ-mahrem
eli!

Bu ezanlar-ki şehâdetleri dînin temeli
Ebedî yurdumun üstünde benim inlemeli

O zaman vecd ile bin secde eder –varsataşım;
Her cerîhamdan, İlâhî, boşanıp kanlı yaşam,
Fışkırrı rûh-i mücerred gibi yerden na'sım;
O zaman yükselerek Arş'a değer, belki başım.

Dalgalan sen de şafaklar gibi ey şanlı hilâl;
Olsun artık dökülen kanlarımın hepsi helâl.
Ebediyen sana yok, ırkıma yok izmihlâl:
Hakkıdır, hür yaşamış bayrağımın hürriyet;
Hakkıdır, Hakk'a tapan milletimin istiklâl!

GENÇLİĞE HİTABE

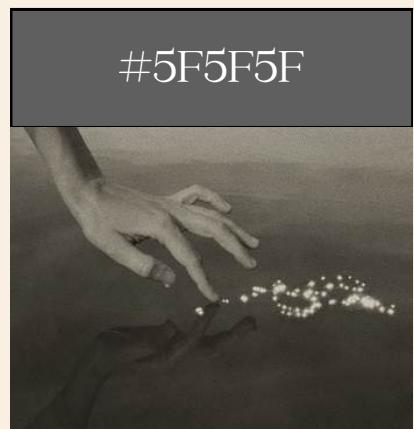
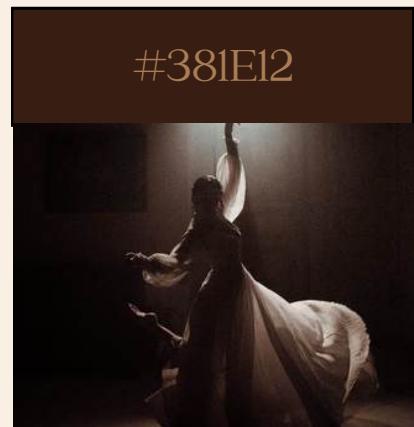
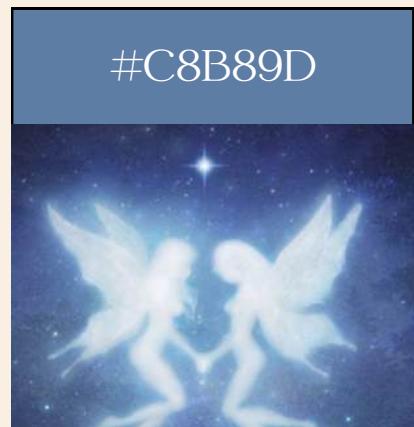
Ey Türk gençliği! Birinci vazifen; Türk istiklalini, Türk cumhuriyetini, ilelebet muhafaza ve müdafaa etmektir.

Mevcudiyetinin ve istikbalinin yegâne temeli budur. Bu temel, senin en kıymetli hazinendir. İstikbalde dahi seni bu hazineden mahrum etmek isteyecek dâhilî ve haricî bedhahların olacaktır. Bir gün, istiklal ve cumhuriyeti müdafaa mecburiyetine düşersen, vazifeye atılmak için içinde bulunacağın vaziyetin imkân ve şeraitini düşünmeyeceksin. Bu imkân ve şerait, çok namûsait bir mahiyette tezahür edebilir. İstiklal ve cumhuriyetine kastedecek düşmanlar, bütün dünyada emsali görülmemiş bir galibiyetin mümessili olabilirler.

Cebren ve hile ile aziz vatanın bütün kaleleri zapt edilmiş, bütün tersanelerine girilmiş, bütün orduları dağıtılmış ve memleketin her köşesi bilfiil işgal edilmiş olabilir. Bütün bu şeraitten daha elim ve daha vahim olmak üzere, memleketin dâhilinde iktidara sahip olanlar, gaflet ve dalalet ve hatta hıyanet içinde bulunabilirler. Hatta bu iktidar sahipleri, şahsi menfaatlerini müstevlilerin siyasi emelleriyle tevhit edebilirler. Millet, fakruzaruret içinde harap ve bitap düşmüş olabilir.

Ey Türk istikbalinin evladı! İşte, bu ahval ve şerait içinde dahi vazifen, Türk istiklal ve cumhuriyetini kurtarmaktır. Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asil kanda mevcuttur.

DERGİMİZİN BU AYKİ RENK PALETİ

İÇİNDEKİLER

Biz Kimiz?	06
#21 Pieces Of Happiness	07
Ay Tutulması	08
Güneş Tutulması	09
Carpe Diem	10
İlk Çiğdem Yere Düşüğünde	10
Hayaliydi Bir Yıldız Olmak Olamazdı Kaderinde	12
Burada Solmak	13
Ay Işığında İki Tanrıça: Bastet ve Aset	14
Yıldızlar	14
Rüyanın içinden	15
Şakayık çiçeği	16
Viva La Vida	18
Beraber Yağmurda İslanalım Mı?	19
Bir Kara Leke Meselesi	20
İşik Tanrıçaları Kaosu Da	20
Beraberlerinde Mi Getirir?	21
Son Eşik	23
Beklentilerin Gölgesinden İradenin Işığına	24
Keşke dememek için	24
Bunu Biliyor Musunuz?	25

BİZ KİMİZ?

Sümeyye İzgördü ☆ afiş tasarımcısı
Nursena☆grafik tasarımcı
Sudenaz Şahan ☆yazar
İrem Bostancı☆yazar
Nur☆yazar
Şeyda☆yazar
Nazlı☆editör
Tuana☆yazar
Ebrar ☆yazar
Sümeyye☆yazar
Zehra☆yazar
Rabia Rana☆yazar

Neden Burdayız?

Bizi eline aldığında, senden bir şey beklemiyoruz.

Anlamamı değil,

Beğenmeni değil,

Sonuna kadar okumanı hiç değil.

Sadece bir an durmanı istiyoruz.

Çünkü bazen, her şey çok konuşurken içimizdeki ses kısılıyor

Biz o sessizliğin içinden geldik.

Bu sayfalarda yol göstermeyeceğiz.

Cevap vermeyeceğiz.

Sadece eşlik edeceğiz.

Eğer bir yerde durup kaldıysan

Bir cümle sana fazla geldiyse

Kapatıp başka bir zamana bıraktıysan

Sorun değil.

İşığın sustuğu yerde

Konusan ruhlar için buradayız.

#21 Pieces of Happiness

- ★ Güneş veya Ay tutulması izlemek.
- ☆ Bir şarkının doğru anda çalması.
- ★ Bitki çayı eşliğinde okunan kitap.
- ☆ Duş aldıktan sonra uyumak.
- ★ Uzun zamandır başlamak istediğiniz bir kitaba başlamak.
- ☆ Yağmurdan sonraki koku.
- ★ Sarılmak.
- ☆ Çok uğraştığınız bir işin beğenilmesi.
- ★ Yıldızları izlemek.
- ☆ Yanında kendin olabildiğin insanlar.
- ★ Ertesi günü düşünmeden uyuyabilmek.
- ☆ Kulaklıyla yürürken kendini clipte hissetmek.
- ★ Anı planların gerçekleştirilmesi.
- ☆ Aynı anda herkesin gülmesi.
- ★ Beklenmedik anda gelen iltifat.
- ☆ Birinin sana seni anlatması.
- ★ Uzun süre ertelediğin bir işi bitirmek.
- ☆ Birinin seni sen olduğun için sevmesi.
- ★ Arkadaşlarla gülüp eğlenirken çekilen videolar.
- ☆ Çiçekler.
- ★ Bir yaz günü hamakta uzanıp kitap okumak.

GÜNEŞ VE AY TUTULMALARINA MİTOLOJİK AÇIDAN BAKIŞ.

AY TUTULMASI masumiyetin saldırıyla uğrayışı:

Ay tutulması mitolojilerde çoğu zaman bir felaket, saldırı ya da ilahi ceza olarak görülür.

Ay; geceyi aydınlatan, kadınılıkla, zaman ve ruhla ilişkilendirilen kutsal bir varlıktır.

Türk mitolojisinde ay tutulması:

Türkler ay tutulduğunda "Ay'ı kurtlar yer." der. Bu nedenle gürültü yapılır, tencerelere vurulur, dualar ederlerdi. Amaç kurtları korkutup kutsal Ay'ı kurtarmaktı. Ay burada korunması gereken masum bir varlık, kurt ise karanlığın sembolüdür.

Çin mitolojisinde ay tutulması:

Çinliler ay tutulmasını "Göksel bir ejderhanın ayı yutması." olarak görürdü. Ejderhalar açgözlü, düzeni bozmaya çalışan ve gökyüzüne saldıran varlıklardı. Tutulma sırasında gürültü çıkarılır, davullar çalınır, insanlar bağırıldı. Çünkü ejderha gürültüden korkarsa kutil Ay'ı bırakırdı.

İnka ve Maya mitolojisinde ay tutulması:

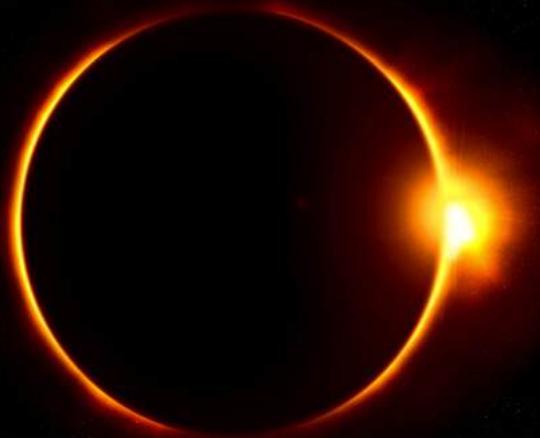
Ay tutulması; Ay Tanrıçası'nın cezalandırılmasıydı. Bazen bir jaguar bazen de göksel bir yılan Ay'a saldırırırdı. Ay kızardığında (Kanlı Ay) bu "Tanrıça acı çekiyor." anlamına gelirdi. Tutulma sırasında hamile kadınlar dışarı çıkmazdı çünkü Tanrıça'nın acısının insanlara geleceğine inanılırdı.

Mezopotamya mitolojisinde ay tutulması:

Ay tutulması, "Kral için ölüm" demekti. İnsanlar bu inanca o kadar bağlıydı ki gerçek kral saklanır, yerine sahte bir kral tahta çıkartılırdı. Tutulma bittiğinde sahte kral öldürülür, gerçek kral tekrar tahta çıkardı. Ay burada kaderi yazan bir yargıçtır.

Kanlı ay inancı:

Ay kırmızı renge büründüğünde insanlar; "Tanrılar öfkeli." "Dünya günah işledi." "Ay acı çekiyor." diye düşünürlerdi. Ay tutulması masumiyetin saldırıyla uğramasıdır.

GÜNEŞ TUTULMASI - TANRILARIN VAZGEÇİSİ

Güneş tutulması Ay tutulmasına göre daha korkunç kabul edilirdi. Her taraf aydınlikken bir anda dünya karanlığa bürünince insanlar korkardı.

Güneş; yaşam, iktidar, erkek tanrılar ve krallar ile ilişkilidir. Güneşin ortadan kaybolması düzenin bozulması demektir.

İskandinav mitolojisinde güneş tutulması:

Güneş Tanrıçası Söl, gökyüzünde arabasıyla ilerlerken onu kovalayan iki kurt vardır.

Sköll (Güneş'i kovalar)

Hati (Ay'ı kovalar)

Güneş tutulması kurdun Söl'e yetişmesidir.

Ragnarök'te (kıyamet) kurt güneşini yani Söl'u tamamen yatar ve Dünya karanlığa gömülür.

Hint mitolojisinde güneş tutulması:

En ünlü tutulma efsanelerinden biridir.

Şeytan Rahu, tanrıların "ölümsüzlük iksirini" içer. Güneş ve Ay onu Tanrlara karşı ele verir. Tanrılar Rahu'nun başını keser.

Lakin Rahu'nun başı ölümsüzdür. O günden sonra Rahu

Güneş ve Aydan intikam almak için uğraşır ve onları yutar.

Ancak bedeni olmadığı için yuttukları geri gökyüzüne çıkar.

Aztek mitolojisinde güneş tutulması:

Aztekler göre güneş tutulması Tanrıların insanlara yüz çevirmesi, onlardan vazgeçmesidir. Güneş gücsüz kalırsa Dünyanın yok olacağına inanırları. Bu yüzden tutulmalarda kurbanlar sunulur, kan dökülürdü. Güneşin parlamaya devam etmesi için.

Antik Mısır mitolojisinde güneş tutulması:

Antik Mısır'da Güneş sadece bir gök cismi değil yaşamın kendisiydi.

Güneş Tanrı'sının adı Ra'ydı. Ra evrenin yaratıcısı, firavunların babası ve düzeni ayakta tutan tanrıydı.

Yani güneş demek düzen demekte güneş yoksa kaos vardı.

Misirliler Ra'nın her gün doğudan doğup gün boyu gökyüzünde kaldıktan sonra akşam batıdan yeraltı dünyasına (Duat) indiğinde inanırlardı. Onlara göre Ra her gece yeraltında düşmanlarla savaşır. Ra'nın en büyük düşmanı Apophis'di. (kaosun ve karanlığın yılancı)

Güneş tutulduğunda bu demekti ki Apophis her zamankinden daha güçlü ve Ra'yı yaralamış veya Ra bilinçli olarak gözlerini kapatmış. Güneş ve doğal olarak düzen tehlikede.

İnsanlar güneş tutulduğunda tapınaklarda dua ederdi. Rahipler büyüler okur Apophis'i yenmesi için Ra'ya güç gönderirdi. Güneş tutulması tam bir kıyamet değil ilahi bir uyarıydı.

CARPE DIEM

Şimdi dur.

Gerçekten dur. Okumaya devam etmeden önce omuzlarını fark et. Yukarıda mı, gergin mi? Çenen sıkı mı? Nefesini tutuyor musun? Eğer öyleyse, fark ettiğin an gevşe. Kimse senden acele etmeni istemiyor.

Etrafına bak. Nerdesin? Bir odada mı, bir kafede mi, yolda mı? Işık nasıl, sert mi, yumuşak mı? Bir ses seç. En yakındaki. Belki bir konuşma, belki bir motor sesi, belki de sadece sessizlik. İşte şu an tam olarak buradasın.

"Carpe diem" yani "Anı yaşa" dediğimiz şey aslında tam da bu. Büyük kararlar, radikal değişimler, hayatı altüst eden hamleler değil.

Kendini şu anda fark etmek.
Burada olduğunu hatırlamak.

Bu cümleyi Ölü Ozanlar Derneği filminde duyduğumuzda sınıfın içinde bir sessizlik vardı. Eski fotoğraflara bakan genç yüzler zamanın ne kadar hızlı geçtiğini ilk kez hissediyordu. Orada söylenen "carpe diem" bağırrarak değil, fısıldayarak etkiliyordu. Çünkü o sahne şunu söylüyordu Hayat kaçıyor ama sen hala buradasın.

Anı yaşamak, geleceği reddetmek değildir. Geleceği biraz olsun rahatlatmaktadır. Sürekli "Sonra ne olacak?" diye soran zihne kısa bir mola vermektedir. Çünkü insan bugünü hissetmeden yarına hazırlanamaz.

Şimdi kendine sor:
Şu anda bedenin burada mı, yoksa zihnin başka bir yerde mi?
Aklından geçen düşünce sana ait mi, yoksa alışkanlıktan mı geliyor?

Senden ricam, birazdan ne yapacağını planlamadan sadece bu satırları oku

Anı yaşamak bazen sadece bunu başarmaktır. Bir düşüncenin gelip geçmesine izin vermek. Bir duyguyu hemen çözmeye çalışmamak. Kendine "Şu an nasılım?" diye sormak ve dürüstçe cevap vermek.

Bir detay seç. Küçük bir şey. Elinin altındaki yüzey, giysinin tenine degen kısmı, bulunduğu yerin kokusu. Normalde önemsemediğin bir şey. İşte çoğu an böyle yaşıyor. Fark edilmemiş için kaçırılır.

Ölü Ozanlar Derneği'nde anlatılan şey de buydu aslında. Hayatı aceleyle tüketmek değil onu gerçekten görmek. Gençliğin, zamanın, bugünün farkına varmak. Çünkü fark ettiğin şeyler seninle kalır.

Belki şu an her şey yolunda değil. Belki kafan karışık, belki yorgunsun. Ama anı yaşamak, her şeyin iyi olması şartını aramaz. Sadece burada olmanı ister. Şu an nefes aldığıni bilmeni. Aramızda olduğunu. Kendini kaybetmediğini hatırlamanı isterim.

Şimdi tekrar nefes al.
Etrafına bir kez daha bak.
Buradasın.
Bu an geçiyor ama sen onu fark ediyorsun.

Ve bazen umut dediğimiz şey tam olarak budur:
Bugünü kaçırılmamaya karar vermek.
Kendine yumuşak davranışmak.
Şu anı, olduğu haliyle kabul etmek.

Devam etmek için bu da yeter.

Ve hatırla: **Carpe diem.**

Sudenaz \$.

İLK ÇİĞDEM YERE DÜŞTÜĞÜNDE

kırlardaki soğuklar erimiş
yağmur yağmış,
güneş açmış
gökyüzü nefes almış.

çiçekler gözlerini açmış,
etraflarına bakmış
dünyayı kucaklamış,
köklerini toprağın
en derinlerine yerleştirmişler.

gecenin karanlığı
çöktüğünde bile gökyüzüne
sevinçli şarkılar fısıldamışlar,
solgun çiçeklerin
yeniden açmasını sağlamışlar.

yeşillikler doğaya yayıla dursun
yenilenmenin esintisiyle
açar doğa,
yeniden ve yeniden

açan çiçekler güzellikleriyle
nefesimi keser, yutkunamam
kırlarda neşeyle gezen
kelebekleri görür,
onlarla konuşurum
neşeyle kıkırdarlar,
elveda derim, el sallayarak.

ferahlığı kutlaram,
soğuk esintisiz günleri,
kendisini
yaşamla ve ölümle
bütünleştirmiş doğayı,
uçan kuşları
ve solmuş çiçeklerin
yeniden ve yeniden açısını kutlaram..

RANNA

HAYALİYDİ BİR YILDIZ OLMAZDI KADERİNDE BURADA SOLMAK

Hepimizin küçükken birçok farklı hayali olmuştur. Birimiz doktor, birimiz avukat, birimiz veteriner vb. Her insanın kendine özgü bir hayali vardır ve çoğu zaman bunu gerçekleştireceğine inanır. Fakat biraz vakit geçtikten sonra ya fikirleri değişir, ya unutur ya da tamamen farklı sebeplerden başka bir hayalin peşinden ilerlerler. Peki ya unutmayıp yıllarca gerçekleştirmek için çalışanlar? Onlara ne oldu?

Onlara mı? Onların da bazıları ilerleyemedi ve bir yerden sonra vazgeçip hayallerini rafa kaldırarak gerçeklige odaklandı; bazılarıysa destek ve azimle bu hayallerini gerçekleştirdi.
Peki ya rafta tutanlar, onlara ne oldu?
İşte buradan sonra her şey başlıyor aslında.

Bu, küçük bir köyde devlet okulunda okuyan; sessiz, biraz huysuz ama tath bir çocuk olan Lina'nın hikâyesi.
Lina kitap okumayı, hayaller kurmayı ve bunları canlandırmayı çok severdi. Küçük kardeşleriyle oynarken hikâyeyi hep o kurar, her zaman da sonuna kadar hevesle oynarlardı.
Bunu yetişkinler basit bir şekilde hep söylerdi:
“Çocuklar işte, hayal dünyaları hep farklı olur.”
Fakat bilmedikleri bir şey vardı: Bu basit bir hayal değildi; başlayan bir tutkunun ilk kıvılcımlarıydı.

Büyüdükle Lina'nın bu işe olan hevesi arttı. Artık hikâyeler yazıyor ve bir gün bu hikâyelerin başrolünde oynayacağına inanıyordu. Hep aynı şeyi düşünürdü: Bir gün o küçük mavi kapılar çalınacak ve Lina için geldiklerini söyleyip onu oradan sonsuza kadar götürerek yeni bir ülkede, yeni bir hayatı başlatacaklardı.
Evet, kulağa biraz komik gelebilir ama dedikleri gibi: Çocuklar işte, hayal dünyaları hep farklı olur.
Lina ergenliğe girdiğinde artık kafasında hedefini belirlemiştir. Bir hikâye yazacak ve tüm dünyaya bu hikâyesini duyuracaktır. Her şeyi hazırlıyordu: replikler, kostümler, sahneler... Hepsini aklında canlandırip hevesle o günü bekliyordu. Ama Lina'nın bilmediği bir şey vardı.

Hayat da zaten bu demek değil mi? Eğer karşımızda bir engel olmazsa ve biz bu engeli aşmak için çalışmazsa hayatın ne anlamı olur ki?
Oysa hayaller, engelleri aşarak doğar.

Ve son olarak size küçük bir tavsiye: Ne olursa olsun asla hayallerinizden vazgeçmeyin ve onları gerçekleştirmek için ilerleyin. Çünkü hepimizin hayallerimizi yaşama hakkı var.
Çünkü hepimiz bu dünyaya yalnızca bir kere geliyoruz.

Coğrafya kaderdi; doğduğu ev ise onun geleceğini belirliyordu. Ne yazık ki Lina bunu çok geç anlamıştı.

Bir gün normal bir akşamüstüydü. Lina her zamanki gibi yatağının üzerinde oturmuş hikâye yazıyordu, babaannesi de yanında uyumaya hazırlanıyordu. Bir anda Lina bir güven patlamasıyla başına kaldırıp güllerdek:

“Babaanne, biliyor musun? Ben büyüğünde oyuncu olacağım, bu hikâyelerin başrolünde oynayacağım,” dedi.

Babaannesi önce boş gözlerle Lina'ya baktı, sonra bir anda gülmeye başladı.

“Oyuncu mu?” dedi güllerdek, annesine seslendi:
“Duydun mu, kızın oyuncu olacağım diyor.”

Lina'nın yüzündeki güllüş önce durdu, sonra içindeki heves yavaş yavaş solmaya başladı ve en sonunda başını aşağı eğerek hiçbir şey söylemedi.

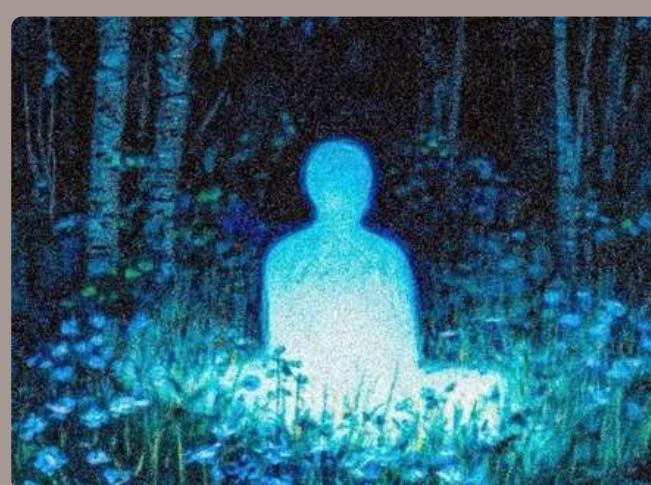
Ama bu onun içinde bir şeyi uyandırdı:
Hırsı.

Gençlik yıllarda da sık sık ailesiyle bu konuda kavga etti. Bir keresinde annesi onu mutfapta kenara çekip tek bir cümle söyledi: “Sen oyuncu olamazsin Lina. Bunun için bir yeteneğin yok. Ayrıca bu edepsiz bir iş. Benim başımı aşağı salma. Hiç kimse bu zamanda oyuncu olup karnını doyuramıyor,” dedi.

Lina'nın tüm hayalleri gözlerinin önünden geçti ve içinde bir kırılma yaşındı. Çalışmıştı, denemişti. En azından biraz olsun ilerleyebildi.

Eğer annesi ona güvenseydi, her şeyi başarabilirdi. Çünkü dendiği gibi:

Annelerin verdiği güveni başka hiç kimse veremezdi.
Bu olaydan sonra her şeyi unuttu, bir daha bu konuya uzun süre dokunmadı. Ama asla vazgeçmedi.
İnaniyordu; bir gün bunu başarácağına, o sahnede parlak ışıklar altında rol sergileyeceğine inanıyordu.

AY IŞIĞINDA İKİ TANRİÇA: BASTET & ASET

Uç bizimle birlikte,
Aset'in gümüşü kanatları
Ölümden sonraki yaşamı tattırsın sana...
Öyle sıkı sarıl ki tanrıçana,
Kutsal ışığı göklere saçıldığında
Bir parça da senin saçlarının arasına düşsün.
Bir bebek özlemiyle sana kucak açan
Aset'in kanatları altında soluklan;
Ruhlarınız kenetlensin,
Ay ve Güneş gibi tutul sevgili tanrıçana.
Siyah kedi ayaklarına dolandığında,
Görülemeyeni gören tanrıçan Bastet'i tanı.
Gece sabaha ulaşana dek ışığı sana rehberlik etsin;
Kedinin fareyi kovaladığı gibi,
Dertlerini kovalasın Bastet.
Uykuya dal, arın içindeki kaygılardan.
Uzak diyarlara yelken açtığında,
Başını kaldırıp göge bak ve göz kırp Ay'a.
Bulutlardan şekiller çıkarmaca oynarken;
Kapkara bulutların arasındaki siyah kediyi
Ve açık havada gümüşü parlak kanatları ayırt et.
Bastet ve Aset seni
Rüyalarının en derin bölümünde yakalayacak;
Unutmana yardım edecek... anneni.
Annen seni hiç sevmedi.
Seni gördüğünde hıçkırıklara boğulup sokağa atmıştı da,
Bastet ve Aset sana acımış,
Işıklarıyla ruhunu beslemişlerdi.
Sevgili sen;
Annen seni sevmedi ama
Şefkatli tanrıçalar tarafından büyütüldün.
Hiç haberin olmasa bile, onlar hep seninle.
Göge baktığında,
Her ay ve güneş tutulmasında
Senin de ruhun onlara temas edecek.
Tanrıçalarını bir gün hatırlayacaksın;
O gün geldiğinde,
Annenin ruhunda açtığı yaralara
Yıldızlar konduran tanrıçalarına
Gülümsemeyi unutma.

YILDIZLAR

“Sırf bütün yıldızlar birer birer soluyor diye bir yıldız solar mı? Herkes sırtını döndü diye bir insan hayallerinden vazgeçer mi?”

İnsanlar yıldızlar gibidir, evrenin sonsuzluğunda her biri eşsiz bir şekilde kendi ışığıyla parıldar. Kendi içlerinde yanarlar ama etrafa ışık saçarlar. Işığın özü ise kalpte saklıdır, herkes kendi ışığını kalbinde taşıır.

Hayallerimiz bazı anlarda bize çok uzaklarda var olan fakat ulaşamayacağımız bir kâinat gibi görünür. Işık yılı kadar uzakta ama aslında bir nefes yakınında... Herkes sırtını size dönebilir, evren bile sizden yana degilmiş gibi hissettirebilir. Bu anlarda vazgeçmek isteriz, bizi hayallerimize bağlayan inancımızla aramızdaki bağlar kopabilir. Ama herkes sırtını döndü diye bir insan hayallerinden vazgeçer mi? Vazgeçmeli mi? Sırf bütün yıldızlar birer birer soluyor diye bir yıldız solar mı?

Bütün yıldızlar tek tek solmaya başladığında nasıl bir yıldız solmuyorsa; herkes sana sırtını döndü diye kalbinin can kafesine vurmasını sağlayan, bazen günlüğümüze bile itiraf edemediğimiz düşlerden vazgeçilmez. Belki zor ama kolay olan nedir ki? Gözlerini parlatan şeyden kaçmak ve vazgeçmek mi kolay? Asıl sen kendine sırtını döndüğün an solar yıldızın. Ağlar seninle beraber tüm yıldızlar, gözyaşları yıldız tozu olup tenini yakar.

Evrenin sonsuz boşluğunda süzüldüğünü, hiç kimsenin adını bile bilmemiği kayıp galaksilerde kaybolduğunu hissedebilirsin. Hisset, hissettiğin kadar yaşat. Hevesin ve kalbin kırılabilir, kırıklar ise göğüs kafesine batabilir; ruhun daralabilir ve kalbindeki yıldızın ateşi seni yakabilir. Ama unutma yıldızlar da özünde yanar, yanın ise parıldar.

Sevgilerle,
Işığı kalbinde taşıyanlara.

Sümeyye Erimhan

RÜYANIN İÇİNDEN

Hayat bazen en kapalı sandığın yerden sızar.

Gündüzleri üstünü örttüğümüzü sandığımız yaraların kabuğu kalkar ve tekrar kanamaya başlar. Her şey yolundaymış gibi davranışmak bazen en kolay kaçıştır.

Gündüzleri bu rolü taşımak kolaydır. Ama gece olunca bu rol sessizce düşer. Geriye sadece gerçeklik kalır. Hepimiz gecenin bir yerinde kendimizle baş başa kaldığımız o anı biliriz. Işıklar kapanır, sesler azalır ve gün boyu bastırduğumız her şey yavaş yavaş ortaya çıkar.

İşte tam o anda rüyalar devreye girer. Ne susturabildiğimiz düşünceler ne de adını koyamadığımız, bizi belirsizliğe sürükleyen hisler kaybolur. Aksine, rüyalarla birlikte daha da belirginleşirler.

Aslında rüyalarla birlikte her şey netleşmez. Bazen tam tersine, her şey daha da bulanıklaşır.

Bir duygusal kalır ama sebebi yoktur. Bir yüz hatırlanır ama ismi eksiktir.

Sanki rüyalar bize bir şey anlatmaktan çok, anlayamadığımız şeylerin varlığını hatırlatır. Bu yüzden rüyalar ne tamamen bir kaçıştır ne de kesin bir işaret.

Bazen sadece durup bilmem gereken bir alan açmaya çalışırlar. Gündüz aceleyle geçtiğimiz, adını koymadan bıraktığımız her şey orada, sessizce bizi bekliyor. Belki de bu yüzden rüyalar bu kadar tanındık gelir. Hiç yaşamadığımız anları bile yaşamışız gibi hissettirirler.

Bir yer, bir ses, bir his... Gerçekte hiçbir karşılığı yoktur ama içimizde bir yere dokunur. Sanki rüyalar, bize unuttuğumuz bir şeyi değil hiç fark etmediğimiz bir boşluğu gösterir. Rüyaların dili gariptir.

Düz bir şekilde anlatmaz, açıklamaz, ikna etmeye çalışmaz. Bazen bir görüntüyle, bazen anlamsız görünen bir sahneyle gündüzleri kaçtığımız her şeyi önüne bırakır.

Ne yapacağımızı söylemez ama bilmemizi ister. "Neden?" diye düşünmemizi ister. Belki de rüyaların asıl meselesi budur. Çözmek değil, durdurmak. Bizi bir anlığına yavaşlatmak. "Bak, buradasın ve bunlar da senin," demek

Nur Asri

ŞAKAYIK ÇİÇEĞİ

Ülkemizim birçok bölgesinde yetişen – yetiştirebilen Şakayık çiçeği Paeoniaceae familyasının bir cinsidir. En çok Güney Avrupa, Kuzey Amerika ve Asya bölgelerinde yetişir.

Türkiye'de şakayık nerede yetişir?

Türkiye'de şakayık çiçeği en yoğun olarak Antalya, Burdur ve Denizli illerinde yetişir. Bunun yanı sıra Akdeniz, Ege ve Marmara bölgelerinin yüksek kesimleri ile Çanakkale, Yozgat ve Erzurum gibi illerin dağlık alanlarında da doğal türlerine sıkça rastlanır.

Nerede Keşfedildi?

Şakayık çiçeği ilk olarak M.Ö. 1000 civarında Çin bahçelerinde keşfedilmiş ve 8. Yüzyıl civarında Japonya'ya ulaşmıştır. Şakayıklar, 1800'lerin sonlarında Avrupa'ya getirilmiş ve Avrupa pazarında büyük bir başarı elde etmiştir. Hemen tüm Avrupa bahçelerine yayılmış ve Kuzey Amerika'nın ötesine geçmiştir.

Şakayık'ın Mitolojideki & Tarihteki Yeri

Antik Yunan'da, şakayık çiçeğinin adı ve Sembolizmi hakkında birçok efsane ve mit bulunmaktadır. Bunlardan en ünlülerinden biri, adını tanrılarının hekimi Paeon'dan almıştır. Yunan efsanesine göre, Paeon, Asklepios'un öğrencisiydi. Paeon, Plüton'un rahatsızlığını ilk kez şakayık kökü kullanarak iyileştirmiştir ve bu olay, Aesculapius'un yeteneklerini kıskanması nedeniyle onu öldürmesine yol açmıştır. Plüto, Paeon'u kurtarmak ve ona şefkat göstermek için onu bir şakayık çiçeğine dönüştürmüştür ve o anda insanların onu güzel bir çiçek olarak begeneceğini ve öveceğini anlamıştır. Bu nedenle, şakayık şefkatin simbolü haline gelmiştir. Ayrıca bu hikayenin bir başka versiyonunda Paeon'u şakayık'a dönüştüren Tanrı Zeus'tur. Yani bu sefer Plüton ne hikmetse yardımına koşamamıştır..

Başka bir Yunan Mitolojisi hikayesinde ise şakayık çiçeğinin adını, güzelliği Apollon'un dikkatini çeken Paeonia adlı bir periyeye dayandırır. Afrodit ise intikam almak için onu bir şakayık çiçeğine dönüştürmüştür. Ne acı!

Orta Çağ'da şakayık köklerinin ve tohumlarının epilepsi ve yılan ısırığı da dahil olmak üzere üzere yirmi aşkın hastalığı tedavi etmek için kullanıldığı ve buna inanıldığı dikkate alınmış – gözlemlenmiştir.

İngiltere'deki çocuklar, nöbetleri önlemek ve diş çıkarma ağrılarını hafifletmek için şakayık köklerinden yapılmış kolyeler takarlardı.

Şakayıklar Çin'in özgürlüğünün ve "Çiçeklerin Kralı'nın sembolüdür ve 1929 yılına kadar Çin'in ulusal çiçeğiydi. Popülerliği Sui ve Tang hanedanlıkları döneminde, imparatorluk Sarayı'na dikilmesiyle arttı. Böylece şakayık çiçeği asalet, onur ve zenginliğin simbolü haline geldi.

ŞAKAYIK ÇİÇEĞİ

Ayrıca şakayıkların iyi şans getirdiğine ve dostluğuna ayrıca kadın güzelliğinin simbolü olduğuna inanılır. Luoyang, Çin'in ünlü şehirlerinden biri ve "Şakayık Şehri" olarak bilinir; Ulusal Şakayık Bahçesi de burada yer almaktadır. Ulusal Şakayık Bahçesi'nde 100'den fazla farklı şakayık türü bulunur ve yıllık şakayık festivaline ev sahipliği yapar.

Japonlarsa şakayık çiçeklerini "Çiçeklerin Kralı" olarak kabul eder ve onlar için şakayık zenginliği, onur, iyi şansı, erkekliği ve cesareti temsil eder.

Özetle Şakayık Çiçeği; şansın, şefkatin ve iyileştirciliğiyle anlatılmış ve yaşamıştır yüzyıllar boyunca..

Şakayık Çiçeğinin Renklerine Göre Anlamı

Beyaz Şakayık: Mahcubiyeti, saflığı ve masumiyeti simgeler.

Pembe Şakayık: Şans, bolluk ve refahı simgeler.

Kırmızı Şakayık: Romantizm, aşk, nezaket ve tutkuyu simgeler.

Mor Şakayık: Asalet, zarafet, ihtişamı ve lüksü simgeler.

Şakayık Çiçeğinin Faydaları

Şakayık çiçeğinin hikayesinden de anlaşıldığı üzere ağrı kesici etkiye sahip olması en yaygın bilinen faydalardan biridir. Demleyip, iyileşmek ve ağrıları kesmek için çokça fazla kullanılan bir bitkidir. Diş enfeksiyonları için gargara şeklinde de kullanılmaktadır. Bazı kanamalar içinde kullanılabileceği söylenir. Şakayık çiçeğinin suyu yüzdeki gözenekler ve sıkışma için kullanılır.

Şakayık Çiçeği Bakımı

Işık

Şakayık çiçeği güneş sever ancak doğrudan ışık ile uzun süre temas etmemelidir. Yarı gölge veya sabah güneşini alan yerler en uygunudur.

Gübreleme

Toprağın besin değeri, şakayık bitkisinin çiçeklerinin gürlüğünü ve sap uzunluğunu etkiler. İki yılda bir yapılan dengeli gübreleme yeterlidir.

Sulama

Yazın toprağı nemli tutulmalı, kışın ise sulama miktarı azaltılmalıdır. Köklerin serin ve nemli kalması, şakayık çiçeğinin canlı kalmasını sağlar.

Toprak ve Saksı

Humuslu ve iyi drene edilmiş toprak, şakayık bitkisi için idealdir. Saksı değişimleri, köklerin alışık olduğu ortamı bozmayacak şekilde yapılmalıdır.

Çoğaltma

Şakayık bitkisi, tohum veya aşılama yöntemiyle çoğaltılabılır. Tohumla çoğaltma uzun süreceğinden daha çok profesyonel yetiştiriciler tarafından tercih edilir.

VIVA LA VIDA

Bazı sözler vardır; açıklanmaz, öğretilmektedir. Bir yerde karşımıza çıkar ve orada kalır. Hayatın dağıldığı bir anda, her şeyin kontrolümüzden kaydığını hissettiğimiz sırada.

“Viva la Vida” ilk bakışta neşeli bir kutlama gibi durur. Ama çoğu zaman neşenin içinden doğmaz. Daha çok yorulduğumuzda, ilerlemenin bile cesaret istediği anlarda yavaş yavaş anlam kazanmaya başlar.

Hayatın hızlanmadığı, aksine her şeyin biraz fazla geldiği, ağırlaştığı zamanlarda...
Ama durmanın da mümkün olmadığı anlarda.

Bu söz, her şeyin düzeleceğini söylemez. Hayatın hafifleyeceğini de vaat etmez. Sadece şunu hatırlatır: Hayat, eksik hâliyle de devam eder. Ve bazen yaşamak, mutlu olmak değil; günlerin içinden tamamen çıkmamaktır.

Herkesin durduğu bir yer vardır. Ne ileri gidebildiği ne de geri dönebildiği.

Saatin tik taklarının boşluğa düşüğü, ne karar verebildiğin ne de vazgeçebildiğin anlar.
İnsanın kendisiyle baş başa kaldığı, ne yapacağını bilmeden olduğu yerde durduğu zamanlar.

İşte “Viva la Vida” tam olarak orada durur.

Bir cevap gibi değil. Bir açıklama gibi değil. Daha çok, bulunduğumuz yerin yanlış olmadığını sessizce hissettiren bir cümle gibidir.

Her şeyi toparlamadan, her şeyi çözmeden de hayatın içinde kalabileceğimizi ima eder. Belki de bu yüzden bazı sözler bu kadar yer eder. Bizi ileri çağırdıkları için değil, geri itmedikleri için. Olduğumuz yerde kalmamıza izin verdikleri için.

Ne bir çıkış kapısı gösterirler ne de her şeyin yoluna gireceğine söz verirler. Sadece, o anın içinden kaçmadan durabilmeyi mümkün kılarlar.
Ve belki de “Viva la Vida”的ının söylediğinin tam olarak budur:

Hayat bazen dışarıya doğru bir ilerleme değildir. Bazen de, tam durduğun yerde, kendini kaybetmeden kalabilme ustalığıdır.

Nur Asri

BERABER YAĞMURDA İSLANALIM MI?

Beraber yağmurda ıslanalım mı?

Hiçbir şey düşünmeden ve ertesi günü planlamadan ıslanalım.

Başta yavaşça yüzümüze düşen yağmur damlları içimizdeki sıkıntıyı ve geç kalmışlık hissini de götürsün beraberinde.

Ne biz geç kaldık yaşamaya ne de yaşam geç kaldı bize.

Evinin önündeyim şimdi aç kapıyı çıkış dışarı ve beraber ıslanalım.

Dakikalar geçiyor günler haftalar aylar yıllar ve biz düşünmeye devam ediyoruz. Belki de sadece beraber yağmurda ıslanmalıyız. Bırakmalıyız ki ıslansın zihinler.

Hayatımız akıp giderken başımızı kaldırıp göye bakmalı ruhumuzu sarmasına izin vermelii.

Şimdi daha hızlı düşüyor damllar bak. Gökyüzünden kaçarcasına yeryüzüne koşuyorlar. Düşünceler daha hızlı çıkıp gidiyor bunalmış zihinlerimizden.

Şimdi sadece sen ve ben yağan yağmur ve bulutlar. Yalnız değiliz bu evrende birbirimize sahibiz ve de kendimize.

Ruhumdaki tüm gözyaşları karışırken yağmura gözlerin buluşuyor benimkilerle. Tekrar ıslanacağını bile bile siliyorsun yanaklarımı.

İnanır mısın ıslanmıyorlar bir daha gözyaşlarımla. Yanaklarımı ıslatan tek şey gökyüzünün izleri.

Beraber eve dönüyoruz ve bu sefer ağlamıyoruz. Gülüyorum ve ziplıyorum. Kahkahaların kahkahalarımla birleşerek göye salınıyor ve ortaya rengarenk bir iz çıkıyor. Bizim izimiz.

Artık yağmur yağmıyor düşüncelerimizi aldı ve götürdü.

Şimdilerde güneş var ruhlarımızda parlıyoruz adeta.

Ellerimiz birbirine kenetleniyor. Bir söz veriliyor asla ayrılmayacağımıza ve her yağmurda ıslanacağımıza.

BİR KARA LEKE MESELESİ

çay bardağında bırakılan bir dudak payı
kadar bile uzak kalamam senden
alt dudağını süsleyen o bene sorsam şimdi
neler bahseder kendinden
kaç dudağa çarptı, kaç kadının boynunu
süsledi...
ama ben bilirim seni, bilirim kendimi ve
bilirim biz sandığım kelimeleri
hiçbiri saçlarından uzun taşımamıştır o kara
lekeyi
ve hiçbir zaman gidemem uzaklara benden
her ne zaman ardına dönsem, burnumun
ucunda bir noktasın sen

Işık Tanrıçaları kaosu da beraberlerinde mi getirir?

Sevgili okuyucu, şimdi okuyacağın metin çeşitli kültürlerde ait ışık tanrıçalarını ele aldığım bir öykülemedir. Efsanelere atıflar içermesine karşın çoğu kısım benim hayal ürünümdür.

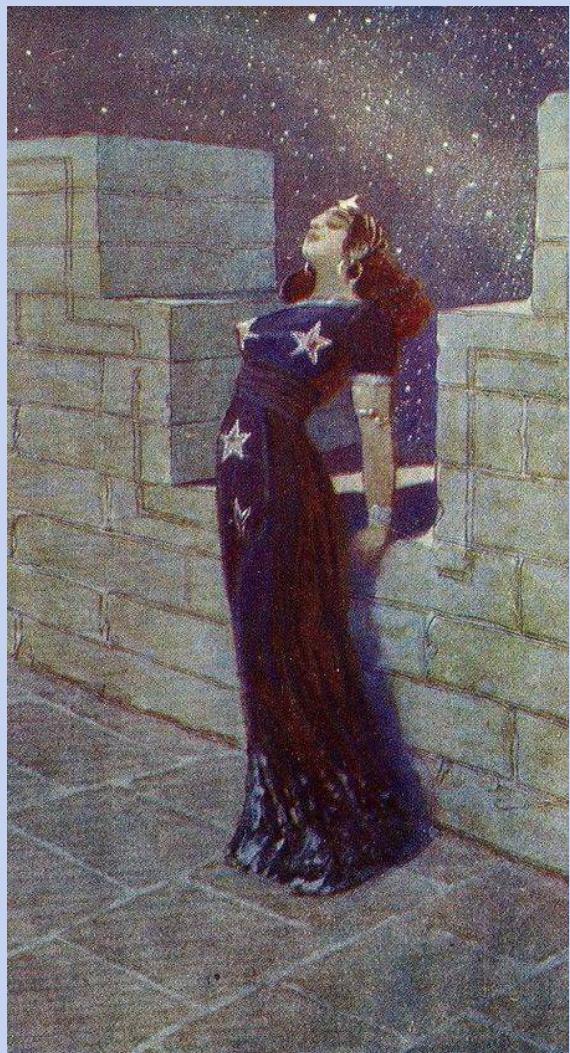
Öykülemede dört farklı tanrıçayı baz aldım; işte o dört tanrıça:

Zorya Utrennyaya: Slav şafak tanrıçası, göklerin kapıcısı ve kıyamet bekçisi.

Atea: Polinezya'nın ilk ışığı, kaosu bölen ve okyanusun maviliğiyle birleşen varlık.

Marici: Budist ışık hümlesi, yakalanamayan ve zarar verilemeyen serap tanrıçası.

Yhi: Avustralya Aborjinlerinin güneş tanrıçası, uykudaki dünyayı ışığıyla uyandıran yaratıcı.

Bir yererde kalbi parçalara ayrılmış, gökleri bile sallayacak kadar derinden hıçkırıklara boğulan insanoğlunun gözyasından bir damla yere düşmeden onu yakalayan bir tanrıça yaşadı. O, karanlığa çok güçlü bir ışık getirir; gökyüzünü ve yeryüzünü birbirinden ayırırken muhteşem bir enerji açıga çıkarındı. Hayatta kalmaya çabalayan ve varoluşun sancısını çeken insanlığa yardım etmek için ışığını ruhlara üfledi. O sadece güneş ışığını değil, ruhların ışığını parlatırdı. O tanrıça Atea'ydı. Ve tanrıçalar birliğinde okyanusun maviliği, Polinezya'nın ilk ışığını taşıyan meşalenin sahibiydi. Kaos hissettiğinde onu bölmek için bir dokunuşu, bir bakışı, bir el değiştirmesi yeterliydi. Atea'nın tanrısallığı diğer tanrıçaları bile büyülerdi.

Sabahın ilk ışıklarıyla bir bebek dünyaya geldi. Diğer bebekler gibi ağlamıyordu, neredeyse tanrısal bir yanı vardı. Bunun bir sebebi vardı: O, tanrıçanın favorisiydi. Sabahın ilk ışıkları yüzüne vururken gülümşüyordu adeta. Yhi, kozasından çıkışmış dünyayı ilk kez kucaklayan bebeğe göz kırptı. Onun ışığının kutsallığı, aynı zamanda sesindeki tını bebeği rahatlattığı için bebek hiç korkmamıştı dünyaya gelirken. Belki de asıl korkması gereken kısımlar henüz gelmemiştir, sizce de öyle değil mi? Tanrıçanın favorisi bile olsan, dünya yükü seni yerle bi edecek sevgili bebeğim. Yhi her zaman yanında olmayacak; bazen kendi başına kalacak, düşecek ve düşeceksin. Sonra seni unutacak.

Başka bir bebeği favorisi yapacak. Öldüğünde ise doğduğun zamanki ışık seninle gelirse şanslısun.

Gökler kızındı. Kiyamet alametlerini bilmelerine rağmen insanlar, işleri daha da sarpa sarmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Kiyamet bekçisi, göklerin kapıcısı, şafakların tanrıçası Zorya insanlığa bakarken gördüğü şeyler onu hiç mi hiç hoşnut etmedi: Çok büyük bir kibir kokusu alıyordu. Herkes kendini tanrıçalarından üstün görüyordu. Lanet yağıdılmak, onların kökünü kurutmak istese de acele etmedi; sabırlıydı Zorya. Yine her sabah yaptığı gibi gökyüzünün altın kapılarını araladı ve güneşin sarayından çıkışmasını, insanlığa umut ve ışık aşılamasını emretti. Zincirler elindeydi; eğer bir an bırakırsa ışık tamamen söner, dünyayı sonsuz bir istirap ve karanlık bürürdü.

Marici... Güneş'in önünden giderek onunla kovalamaca oynar. Güneş onu göremez bile, o derece hızlıdır. ışığı bir zırh görevi görür. Görünür olmakla olmamak arasındadır ve bu gizem ona tanrıçalar ve çeşitli varlıklarla savaşta yardımcı olur. Ne ateş onu yakabilir ne su onu boğabilir ne de kılıç onu kesebilir. O, zarar verilemeyecektir. Işıklı adeta dans eder. Bu dört tanrıça, bir gün büyük bir kavgaın, kaosun içinde bulurlar kendilerini. İnsanlıkla uğraşmak kolaydır; gelgelelim bir tanrıça bir tanrıçayla kavgaya tutuşursa ne olur? Gezegenler tepetaklak olur, kiyametin de ötesinde bir şeydir bu. Bir boşluk, bir karanlık bile kalmaz. Ruhların birbirine tutulması gibi tanrıçaları tanrıça yapan özler giderek zayıflar ve en güçlü ışık'tan yeniden doğarlar. Unutmayın ki onların kavgaları bitmez; insanlığı baştan yaratmak için bir tanrıdan yardım alırlar ve yukarılarda eğlencelerine devam ederler.

SON ESİK

Sırtımı dayadım kapalı kapıya,
Ömrümü harcadım boş bir yapıya.
Ellerim yabancı, tenim buz kesmiş,
Beklenen o rüzgâr çoktan gitmiş.

Geçmiş yaralar seni, kanatır önce,
Ruhun can çekisir her gün sessizce.
Ama sonra kendinle tanışırsın,
Yaraların kabuklanır seninle.

Yıldızlar geceye muhtaçmış meğer,
Karanlık çökerse görünür her yer.
Benim de bu zifir, kendi yolummuş,
İnsan en çok karanlıkta kendini hisseder.

Canım yana yana veda ettim o kapıya,
Artık güneş benim, gölge başkasına.

MEDINE★

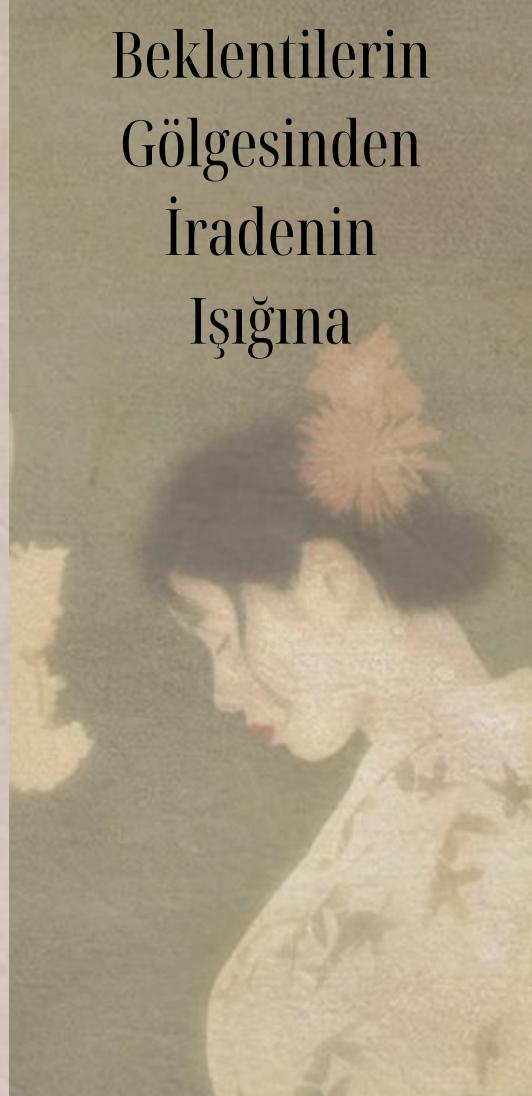

Mutluluğun anahtarı: kendi kendine yetebilmek

Mutluluk sadece dış etkenlerde aranmaz. Mutluluk denilen kavram, ruhun magmasında yatar. Söz gelimi, bir bekleniyi girmek ve bunun sonucunda belirsiz bir umuda bağlanarak mutluluğu kollamak, çoğu zaman hüznü de beraberinde getirir. Demem o ki, kişi önce kendi kendisine yetebilmeyi öğrenmelidir.

Diyelim ki bir sınav sürecindesiniz ve size bazı telkinler, cesaretler aşılanmasını kolluyorsunuz. Ancak bu bekleniniz karşılanması olmadığı hedefinize ulaşmak için bir umut yoksunluğuna giriyorsunuz. Aslında yapmanız gereken yegane şey, kendinizle barışık olmanızdır. Zira kişi, kendisiyle barışık olduğunda hedefleri, istekleri doğrultusunda ilerlerken, başkalarına bel bağlamaz ve kendi kendisini telkin etmeyi iyi bilir. Böylelikle hedefine giden yolda karşısına çıkan en ufak eksiklikleri, engelleri ve olumsuzlukları görmeyerek yahut aşmayı iyi bilerek yolunda ilerlemeyi sürdürür ve bu konuda zorluk çekmez. Ama kişi sürekli birileri tarafından yürüdüğü yolda iteklenmeyi beklerse, sonuç hüsranla sonuçlanabilir. Çünkü güvendiği o arkasındaki kollar kendisini birden itebilir, düşüş yaşamamasına neden olabilir. Yani kişi kendisinden çok başkalarına ya da başka şeylere güven duysa, zedelenmesi çok zaman almaz.

Beklentilerin
Gölgesinden
İradenin
Işığına

Temeli sağlam tutacak olan şey ruhta yatan güçtür ve bu güç, iradenin ta kendisidir. Mutluluğu kendi içinde üretmeyi görev bilen kişiler, tek başına da olsalar mutlu olabilirler. Ancak insan tam tersi bir kişiliğe bürünmüşse, zayıfsa ya da yalnızlık çekiyorsa... Bunu aşmaya çalışmıyorsa... Kendisinin en yakını olamıyorsa, en kalabalık yerlerde, en çok poh pohlandığı yerlerde bile en yalnız hissedebilir.

Gerçeklikle sahtelik arasındaki o ince çizgide boğular kalırlar. Gerçekin ta kendisi içерimizde yatıyorken onu uyandırmayı bilirse şayet kolay kolay yıkılmaz, güçsüz düşmez, pes etmez ve yalnızlık duymayız.

Sonuç olarak; insan, kendisinde aramalıdır kusuru da, mutluluğu da. Çünkü her sorunun cevabı orada yatar. Kendi kendisiyle konuşulça sorunlara çözümler bulmak her zaman daha kolaydır. Ne hissettiğine bakmalı, ne istediğini kendisine sormalıdır. Başka yurtlarda kendisine yer ararsa kapının dışında kalabilir; bu kez aranan mutluluk yerini bulunmuş üzüntüye bırakır. Ancak insan kendi içinde bir ev inşa ederse, yalnız da olsa mutlu olabilir. Tek bir çatısıyla, bahçesinde yeserttiği çiçeklerle o aranan mutluluğu yakalar ve sımsıkı kucaklar. O mutluluğu elinden kendisi dışında kimse alamaz. Kuvvetle muhtemel, zihnini ve ruhunu besleyen her kişi sonunda mutlak mutluluğa erişir.

Bilgelik ve huzur, insanın içinde yatanları uyandırmasıyla başlar.

Vega Bukowsky

KESİKE DEMEMEK İÇİN

Bazı geceler yatağına uzanıp da uyuyamadığında eline telefonunu ya da albümünü alıp uzun uzun gezinir, çektiğin fotoğraflara bakarsın. Bazı fotoğraflar seni hüzünlendirir, bazıları dudaklarına küçük bir tebessüm kondurur. Bazıları ise fotoğraftaki insanların artık hayatında olmamasından dolayı canını çok yakar.

Eğer bakındığın o fotoğraflar sana yeterli gelmediyse ya da özlediğin o insanların hiç geri gelmeyeceğini fark ettiğinde, içinden “Keşke daha çok fotoğraf çekseydim.” diye geçirirsin. Tıpkı Bad Bunny'nin bir şarkısında dediği gibi... Keşkeler fazla buruk hissettiriyor insana.

Belki de sırıf “keşke” dememek için yaşadığımız o anı iliklerimize kadar hissetmeli, kavramalı ve yaşamalıyız. Kaydetmeli ya da yazmalıyız. O zamana geri dönemeyeceğimizi bildiğimiz için en azından kendimizi avutacak bir şeyle yapmalıyız.

Fotoğraf çekerken çıkan o deklanşör sesini seversin mesela. Bazen bir gülüşü yakalarsın, bazen çok önemli bir detay. Bazen hüzünlü bir anıyı, bazen çok eğlendiğin anları kaydedersin. Bazen o an fark etmediğin küçük ama özel detayları, çok sonradan o fotoğrafa bakarken fark edersin. Belki bu farkındalık seni çok mutlu eder ya da üzer; bilmiyorum ama içinde bazı duyguları uyandırır. Kalbine dokunur.

Anılar hiçbir zaman tamamen yok olmaz. Fotoğraflar buna yardımcı olabilir. Zihin unutsa bile beden bazı şeyleri unutmaz. Unutsan bile bir koku, zihninde küçük bir odayı bir anda aydınlatır. Sen ne olduğunu anlamazsan, sadece garip hissedersin; çünkü çözemezsün. Sana bu kokunun neyi çağrıştırdığını, neden tanıdık hissettirdiğini bir türlü anlayamazsan. İşte o an, anlık gelen tanıdık bir koku; bulunduğu çok tanıdık bir sokak, okuduğun kitaptaki bir satır...

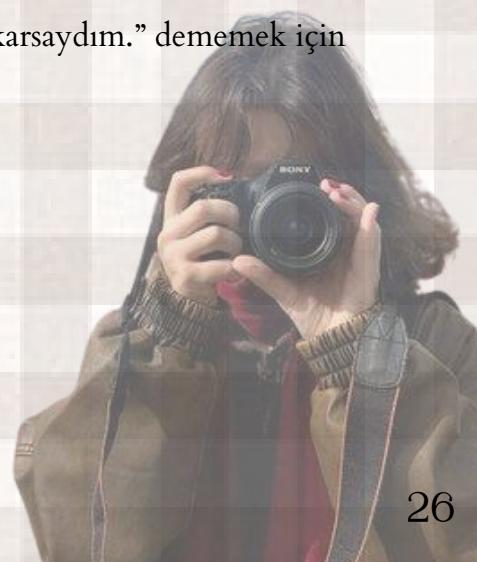
Tüm bunlar zihninin kuytu köşesinde saklanan anıyı dürter ve senin kalbinde bir duyguyu yaşatır: Hüzün, mutluluk, özlem ya da başka herhangi bir duygusu.

Hayatımız yaşadığımız o küçük anlardan ibaret değil midir? Bizi çok mutlu eden ya da hiç unutamayacağımız bazı acı hatırlardan... Acısıyla tatlısıyla yaşadığın her bir anı, gittiğinde geride bıraktıklarına da bir avuntu olmaz mı? Bu hayatı bir kere yaşadığımızı ve bu dünyada bir kere bulunacağımızı düşünürsek, yaşadığımız ve yaşayacağımız her bir anın kıymetini çok iyi bilmemiz gerekmek mi? Bence gerekir.

O yüzden, başta da dediğim gibi, “keşke” dememek için doyasıya yaşamalıyız. Anılar geçip gidebilir ama bizler onları yaşatabiliriz. Onları özleyebiliriz; fakat bu özlemle de yolumuza devam edebiliriz. Onlara takılıp kalmak yerine daha fazla anı edinmeye çalışabiliriz.

“Keşke daha çok fotoğraf çekseydim.” ve “Keşke o anların keyfini daha iyi çıkarsaydım.” dememek için yaşadığımız o anı, o günü kavramalıyız. Hissetmeli ve yaşamalıyız.

Zeynep M.

BUNU BİLİYOR MUSUNUZ?

Afrodit'in deniz köpüğünden doğduğu anlatılır.

Antik Yunan'da güneş tutulmasının tanrıların insanlara bir uyarısı olduğuna inanılırdı.

Poseidon'un öfkelendiğinde depremler yarattığına inanılırdı.

Hera'nın kutsal hayvanı tavus kuşudur.

Medusa'ya bakanların taşa dönüştüğüne inanılırdı.

Pandora, mitlere göre ilk yaratılan kadındır.

Apollon hem müziğin hem de kehanetin tanrısıdır.

Artemis doğum yapan kadınların koruyucusu sayılırdı.

BUNU BİLİYOR MUSUNUZ?

Zeus'un kutsal hayvanı kartaldır.

Selene, Ay'ı gökyüzünde süren tanrıça olarak tasvir edilirdi.

Hephaistos tanrılarının demircisi olarak bilinir.

Asklepios'un asası bugün tıbbın sembolü olarak kullanılır.

Hades, yer altı dünyasının tanrışı olmasına rağmen kötü bir figür olarak görülmezdi

Pegasus, kanatlı bir at olarak bilinir.

Eros, aşıkın okları ile aşık etme yeteneğine sahip olduğu bilinir

Eski Çin'de ay tutulması sırasında davullar çalınır, Ay'ı yiyan ejderhanın korkutulacağı düşünülürdü.

